

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1853 van 20 september 2007
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nepalese nationaliteit, op 22 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van L. BRACKE loco E. MATTERNE en C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Betreffende de ontvankelijkheid.

1.1. De minister van Binnenlandse Zaken werpt in zijn nota een exceptie van onbevoegdheid op. Hij stelt dat de Raad van State bevoegd blijft in de voorwaarden gesteld in artikel 232 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S. 6 oktober 2006).

Artikel 232 van de wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 september 2006 (B.S. 6 oktober 2006)

bepaalt dat de Raad van State bevoegd blijft om op grond van de bepalingen die van toepassing zijn daags voor de in artikel 231 bepaalde datum, kennis te nemen van de beroepen tot nietigverklaring en tot schorsing inzake individuele beslissingen die genomen zijn met toepassing van de Vreemdelingenwet. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot vaststelling van de datum bedoeld in dit artikel 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S. 6 oktober 2006) bepaalt dat de datum bedoeld in artikel 231 1 juni 2007 is.

Het verzoekschrift is ingediend op 22 juni 2007. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve bevoegd om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring en tot schorsing.

De exceptie is niet gegrond.

1.2. Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Aangezien huidig beroep slechts korte debatten vereist is toepassing gemaakt van voornoemd artikel 36, dat geen nota van de verzoekende partij voorziet. Derhalve wordt de nota uit de debatten geweerd.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 7 oktober 2003 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980. De minister van Binnenlandse Zaken neemt op 9 mei 2007 een beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Ingevolge uw brief van 15/10/2003 deel ik u mee dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, 3de alinea van de vreemdelingenwet geweigerd is. De motieven voor deze beslissing staan vermeld in de aan de gemeente gerichte brief.”

De motieven van deze beslissing, zoals vermeld in de aan de gemeente gerichte brief, luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het medisch argument – met name het medisch attest dd 11/09/2003 dat bij de aanvraag werd gevoegd – kan niet weerhouden worden aangezien het attest niet vermeldt dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Bovendien dateert het attest van ruim drie jaar geleden en werd er geen enkel nieuw medisch attest overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene heden nog enige medische behandeling krijgt. Hieruit kan besloten worden dat betrokkene zijn medisch probleem niet meer actueel is. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.” en “De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). De betrokkene werd niet erkend als vluchteling (art. 77 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981). De betrokkene verblijft in het rijk zonder in het bezit te zijn van

de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

De burgemeester van de gemeente Elsene geeft verzoeker in uitvoering van de beslissing van de de minister van Binnenlandse Zaken het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De Betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7 alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980) De Betrokkene werd niet erkend als vluchetling (art 77 van het Koninklijk Besluit van 8/10/1981) De Betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1,1° van de Wat van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

3. Onderzoek van het beroep.

3.1.1. In een eerste middel roept verzoeker een schending in van artikel 21, §3, alinea 4, artikel 9, derde lid, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, machtsafwending en machtsoverschrijding. Verzoeker betoogt dat hij "onder meer zijn medische situatie en zijn permanente werkongeschiktheid (heeft) ingeroepen als omstandigheid die het voor hem bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst in te dienen in plaats van in België, zoals voorzien in het toenmalige artikel 9.2 van bovenvermelde wet." en dat "De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de bedoelde aanvraag, deze omstandigheid niet weerhoudt".

Verzoeker betoogt dat artikel 21, §3, 4° van de vreemdelingenwet op hem van toepassing is. Aangezien verzoeker niet mag worden teruggewezen uit België, moet de blijvende arberidsongeschiktheid van de Heer X als dus als een uitzonderlijke omstandigheid worden beschouwd, die zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet rechtvaardigt en bovendien geenszins toelaat ten aanzien van verzoeker de tweede bestreden beslissing te nemen.", "in casu is de zeer beperkte motivering totaal ontoereikend", "Dat de bepaling van artikel 21 §3 4°, en met name het verbod tot enige verwijdering, logischerwijze inhoudt dat sprake is van uitzonderlijke omstandigheden voor wat betreft de toepassing van artikel 9.3 Vw, minstens de bestreden beslissing had dienen te motiveren waarom dit niet het geval zou zijn wat zij niet doet en wat aldus minstens een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.", "De gezamenlijke schending van artikel 9.3, 21 §3 4° en 62 VW en 1, 2, en 3 van de wet dd. 29/07/1991 zijn aangetoond ZODAT de bestreden beslissing genomen is met machtsoverschrijding en/of machtsafwending en een schending uitmaakt van de aangevoerde wetsbepalingen en beginsels en zij dus geschorst en vernietigd dient te worden".

3.1.2. Artikel 21, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"§3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

...

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft."

Uit het administratief dossier blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken verzoeker reeds op 29 september 2003 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Vanaf deze datum verblijft verzoeker niet meer regelmatig op het grondgebied. Aangezien artikel 21, §3, 4° van de vreemdelingenwet slechts van toepassing is op de vreemdeling die regelmatig in het rijk verblijft, kan deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd.

De minister van Binnenlandse Zaken dient in het kader van een aanvraag artikel 9, derde lid, die gesteund is op een medisch motief als buitengewone omstandigheid, na te gaan of de aanvrager kan reizen en of de medische behandeling in het land van herkomst kan worden voortgezet. De bestreden beslissing doet als determinerend motief gelden dat uit het medisch attest niet blijkt dat verzoeker niet in staat is om te reizen, hetgeen verzoeker niet betwist. Verzoeker betwist ook niet het motief dat hij momenteel geen medische behandeling meer behoeft voor zijn probleem aan zijn hand. Het betoog van verzoeker over het al dan niet definitief zijn van de arbeidsongeschiktheid doet niet ter zake. De minister van Binnenlandse Zaken diende daar derhalve niet op in te gaan.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In het tweede middel voert verzoeker een schending in van artikel 9, derde lid, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, machtsafwending en machtsoverschrijding. Verzoeker betoogt dat hij per brief van 20 maart 2007 de onredelijke lange termijn van de regularisatieprocedure heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid en dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker voert aan dat het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel zijn geschonden: "Enerzijds zijn er de personen die hun aanvraag hebben ingediend zoals verzoeker in 2003 en die hun beslissing hebben ontvangen in de loop van het jaar 2004, hoogstens 2005. Aan de andere kant zijn er de personen die hun aanvraag hebben ingediend in 2003 en die hun beslissing hebben ontvangen na een onredelijk termijn.", "Verzoeker meent dat het vaststaat dat een onredelijk lange behandelingstermijn, of dit nu in de asielprocedure of de regularisatieprocedure het geval is, een basis vormt voor regularisatie en de indiening van de aanvraag in België verantwoordt aangezien het een uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt zoals voorzien in artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.", "Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel voorop, behoorde het de dienst vreemdelingenzaken deze bijzondere omstandigheid in rekening te brengen en de grond van de zaak te behandelen.", "EN TERWIJL Verwerende partij anderhalve maand na het opsturen van de brief dd. 20/03/2007, een weigeringsbeslissing neemt, zonder enige rekening te houden met het door verzoeker uitgebreide argument van de onredelijke duur van de procedure.", "Toch werd de negatieve beslissing dd. 9/05/2007 aan de raadsman van verzoeker opgestuurd, hetgeen aantoonde dat de DVZ de brief dd. 20/03/2007 waarbij de raadsman van verzoeker X zijn tussenkomst in het dossier meldde, wel degelijk ontvangen heeft. Bovendien beschikt verzoeker over een ontvangstbewijs door de DVZ van deze brief."; "Door niet te motiveren waarom de onredelijke lange behandelingstermijn van de aanvraag tot regularisatie en het langdurig verblijf (7 jaar!) van verzoeker geen buitengewone omstandigheden uitmaken zoals voorzien in artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken zijn motiveringsverplichting. ZODAT de bestreden beslissing genomen is met machtsoverschrijding en/of machtsafwending en een schending uitmaakt van de aangevoerde wetsbepalingen en beginsels en zij dus geschorst en vernietigd dient te worden". Ter ondersteuning van zijn stelling dat het gelijkheids- en

non-discriminatiebeginsel zijn geschonden verwijst verzoeker naar verklaringen die de minister heeft afgelegd "ten aanzien van langdurige asielprocedures" en naar "de rechtspraak van de Commissie voor Regularisatie" op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet).

3.2.2. De uitspraken van de minister van Binnenlandse Zaken aangaande de onredelijke termijn hebben betrekking op de asielprocedure. Verzoeker betreft deze verklaringen onterecht op de buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag artikel 9, derde lid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 30 mei 2001, die werd beëindigd met de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 25 juni 2003. Verzoekers asielprocedure heeft dus niet onredelijk lang geduurd, hetgeen hij niet betwist. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Verzoeker verwijst voorts aangaande de redelijke termijn naar de Regularisatiewet. Hij stelt dat in het kader van artikel 2.4 van voornoemde wet, de vreemdeling wiens regularisatie onredelijk lang duurt, op basis daarvan kan worden geregulariseerd. Verzoeker heeft een aanvraag gedaan op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, en kan zich derhalve niet beroepen op de toepassing van de regularisatiewet. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Verzoeker betoogt dat hij per brief van 20 maart 2007 de onredelijke lange duur van de regularisatieprocedure ingeroepen heeft om de machtiging tot verblijf op het Belgische grondgebied te rechtvaardigen. Verzoeker heeft het in deze brief over de onredelijk lange duur van de procedure in het kader van de Regularisatiewet en in het kader van de uitspraken van de minister aangaande de lange duur van de asielprocedure. Er valt niet in te zien waarom de minister hierop moest ingaan in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid. Verzoeker betoogt dat het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel, zoals vastgelegd in artikel 10 en 11 van de Grondwet, geschonden zijn aangezien de vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend, waarbij geen uitspraak is gedaan binnen een termijn van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden of koppels zonder kinderen) kunnen worden geregulariseerd, terwijl de vreemdelingen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9, derde lid, niet kunnen genieten van een positieve beslissing na een onredelijk lange termijn van uitspraak. Verzoeker betoogt zelf dat deze twee categorieën van personen een ander juridisch statuut hebben. Hieruit volgt dat deze categorieën van vreemdelingen zich niet in een objectief vergelijkbare situatie bevinden. Derhalve zijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet geschonden.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze te lang heeft gewacht met het nemen van een beslissing over zijn aanvraag artikel 9, derde lid.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT.

M. MILOJKOWIC.